

Белгијанци, Немци итд. [42]. Међу вођама похода су гроф Балдуин Фландријски, маршал Шампање Годфрид де Вилегардуан, гроф Хуго де Сен Пол, Лудовик де Блоа итд. Све је то висока аристократија Европе [42, стр. 129]. Ратови (крсташки - прим. прев.) су се од светих подухвата претворили у најсветовније од свих који су се икада десили у свету. На територији Грчке ти ратови су створили мозаик феудалних држава [42]. У традиционалној верзији се улога латинских држава у Грчкој из тог периода оцењује првенствено с негативног аспекта (в., например, [42]). Сматра се да су груби и нецивилизовани освајачи сахранили велико грчко наслеђе. А с друге стране, тај исти Грегоровијус (тек што је опгужио крсташе за варварство) неочекивано изјављује: "Њену (грчку - А.Ф.) нову историју открили су управо Латини, и та нова историја показала се скоро исто толико разноврсном као и древна" [42, стр. 138]. Пошто се показало да република св. Марка није била у стању да запоседне све грчке земље, она је предложила својој аристократији да подели те области као наследна лена! [42, стр. 150]. "Венецијанска господа жељна авантура, упутила су се у грчка мора, изигравајући аргонауте XIII века" [42, стр. 150]. Могуће је да су управо та путовања и чинила основу будућих "старогрчких" митова о аргонаутима. У сваком случају, управо то следи из разлагања ГХК на суму померања (в. одељак 17).

Важно је да историја франачких (крсташких) држава на територији Грчке, која је позната у традиционалној хронологији XII - XIV в., има велике празнине због "непостојања историјских докумената..." [42, стр. 158]. Једно је јасно: "феудализам је био... моћан и могао је створити државу која је живела и... била дуготрајна" [42, стр. 158]. Грегоровијус: "То је било време када су се бајке и легенде претварале у стварност" [42, стр. 164]. По нашем мишљењу, управо у том раздобљу Средњег века античка Грчка је доживела процват. "Кнежевски двор Годфрида II Вилгардуана је чак и на западу сматран за школу префињеног укуса" [42, стр. 182]. У Тебу и Атину слегли су се ђеновски трговци, а међу њима и венецијанским трговцима развила се плодна конкуренција [42, стр. 184]. То је био бурни процват литературе и уметности, од чега, уосталом, како се данас сматра у традиционалној историји, због нечега није остало практично ништа [42]. Даље се сматра да је титула "атински херцог" први пут била уведена тек у време франачке владавине у Грчкој. И ту се неочекивано показује да се у неким старим хроникама тврди да је управо таква иста титула постојала и у античкој "давнини" [42, стр. 188(4)-188(5)]. Историчар Рамон Мунтанер (Дантеов савременик) казује читаоцима следећу легенду, апсолутно не схватајући да она оштро противречи савременој традиционалној хронологији (основаној, уосталом, знатно после Мунтанера): "На грбену Атрака у Малој Азији налазила се једна од тројанских караула, недалеко од острва Тенедоса, где су обично... одлазили угледни мушкарци и жене пшРоманијеShh(? - прим. прев.)... да би се поклонили божанској статуи. И ево, једном је Јелена, супруга атинског херцога, у пратњи стотине витезова, кренула тамо на поклоњење; приметио ју је син тројанског краља Парис, побио је сву њену свиту од сто витезова и украдио лепотицу херцогову" [42, стр. 188(6)]. Дакле, аутори из XIII-XIV в. схватили су хронологију древних догађаја битно другачије него Скалигерови следбеници. Даље ћемо говорити о датирању Тројанског рата.